Gnieźnieńska Szkoła Wyższa Milenium

ul. Pstrowskiego 3a, 62-200 Gniezno
tel. 61 425 75 70, fax: 61 425 53 54
http://milenium.edu.pl

KARTA PRZEDMIOTU - INSTRUKCJA

NAZWA PRZEDMIOTU	ECTS	Kod przedmiotu
Należy wpisać dokładną, jednoznaczną nazwę przedmiotu, zgodną z przyjętym programem nauczania	*Należy wpisać liczbę punktów ECTS przyporządkowaną przedmiotowi, zgodnie z obliczeniami w punkcie II.9*	*Uzupełnia dziekanat*

I. Informacje ogólne

Jednostka prowadząca	Wydział …..				
Kierunek studiów					
Specjalność					
Forma i profil kształcenia	studia I, II* stopnia/ studia podyplomowe		profil praktyczny/ogólnoakademicki*		
Rok i semestr studiów	rok I, II, III*		Semestr 1, 2, 3, 4, 5, 6*		
Status przedmiotu	obowiązkowy, fakultatywny*				
Forma zajęć i wymiar godzin	ogółem:	wykład:	konwersatorium:	ćwiczenia audytoryjne:	ćwiczenia laboratoryjne:
	ćwiczenia warsztatowe:	lektorat:	seminarium dyplomowe:	proseminarium:	inne:
Sposób realizacji i wymiar godzin	zajęcia stacjonarne:		e-learning:	inne:	
Prowadzący zajęcia	*Tytuł/stopień naukowy, imię i nazwisko* *Należy zamieścić listę wszystkich osób prowadzących przedmiot.*				
Kontakt dla studentów	*Adres e-mail i/lub telefon*				

II. Informacje szczegółowe

1. Wymagania wstępne, przedmioty poprzedzające

Należy podać zakres wiedzy, umiejętności i innych kompetencji, jakie powinien posiadać student przed rozpoczęciem nauki przedmiotu, a także nazwy przedmiotów, których wcześniejsze formalne zaliczenie jest niezbędne do realizacji opisywanego przedmiotu.

1	*Wielkość tej i każdej następnej tabeli można regulować poprzez dodanie lub usunięcie kolejnych wierszy.*
…	

* Wybrać właściwy, pozostałe usunąć

2. Cele przedmiotu (C)

Należy sformułować maksymalnie kilka ogólnych celów przedmiotu, będących wyrazem intencji prowadzącego zajęcia. Cele będą wspólne dla przedmiotu, niezależnie od form, w jakich prowadzone są zajęcia. Jest to rodzaj wstępnej informacji o przedmiocie, która znajduje swoje uszczegółowienie w innych polach. Do celów kształcenia dostosowuje się metody dydaktyczne, w związku z nimi określa się zasadnicze treści kształcenia i literaturę, co w konsekwencji ma stworzyć studentom możliwości osiągnięcia założonych efektów kształcenia.

3. Efekty kształcenia przedmiotu (EK) w zakresie wiedzy, umiejętności oraz kompetencji społecznych

Efekty kształcenia zdefiniowane dla przedmiotu określają jaką wiedzę, umiejętności i kompetencje personalne i społeczne studenci będą w stanie zademonstrować po zaliczeniu przedmiotu.
Zamierzone efekty kształcenia muszą być definiowane z rozwagą, bowiem warunkiem zaliczenia przedmiotu jest osiągnięcie wszystkich założonych efektów (w różnym stopniu, ale wszystkich). Nie powinny one odzwierciedlać oczekiwań i ambicji kadry, lecz realne możliwości osiągnięcia tych efektów przez najsłabszego studenta.
Efekty kształcenia należy formułować tak, aby możliwe było stwierdzenie czy i w jakim stopniu zostały one osiągnięte przez studenta; muszą więc być „mierzalne", „obserwowalne". Formułowanie efektów kształcenia, dla których nie można opracować metody sprawdzenia, czy zostały osiągnięte przez studenta, jest błędem metodycznym.
Liczba efektów kształcenia dla przedmiotu powinna zawierać się w przedziale od 4 do 8, ale są to wartości umowne. Należy zachować stosowne proporcje między liczbą efektów uczenia się przypisanych do poziomu wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych. Łączna liczba efektów kształcenia w kategoriach „umiejętności" i „kompetencje społeczne" powinna być wyraźnie większa od liczby efektów kształcenia w kategorii „wiedza".
W opisie efektów należy wykorzystywać tak zwane czasowniki operacyjne, ujęte w formie osobowej, które nazywają konkretne czynności studenta poddawane sprawdzaniu.
Przykładowe czasowniki do opisania efektów kształcenia w kategorii „wiedza", które pozwalają sprawdzić, czy student „wie i rozumie" - nazywa, definiuje, wymienia, opisuje, wyjaśnia, tłumaczy, identyfikuje, rozpoznaje, streszcza, charakteryzuje, rozróżnia, uzupełnia, ilustruje, potrafi przedstawić w innej konwencji językowej, wyciąga proste wnioski.
Przykładowe czasowniki do opisania efektów kształcenia w kategorii „umiejętności", które pozwalają sprawdzić, czy student potrafi zastosować wiedzę w sytuacjach typowych i nietypowych, czy posiada umiejętności analizowania, dokonywania syntez i oceniania - rozwiązuje, konstruuje, porównuje, klasyfikuje, porządkuje, wybiera sposób, projektuje, proponuje (alternatywne rozwiązania), organizuje, planuje, dowodzi, wyprowadza wnioski na podstawie twierdzeń, przewiduje, weryfikuje, analizuje, wykrywa, ocenia, szacuje, argumentuje sądy, ustala kryteria, rozpoznaje motywy lub przyczyny, poddaje krytyce, dyskutuje.
Przykładowe czasowniki do opisania efektów kształcenia w kategorii „kompetencje społeczne", które pozwalają sprawdzić, czy student ma zdolność do autonomicznego i odpowiedzialnego wykonywania powierzonych zadań, gotowość do uczenia się przez całe życie, sprawność komunikowania się, umiejętność współdziałania z innymi w charakterze członka i lidera zespołu - zachowuje ostrożność/krytycyzm w wyrażaniu opinii, dyskutuje, zachowuje otwartość na…, pracuje samodzielnie, wykazuje kreatywność w…, pracuje w zespole, kieruje pracą zespołu/ pełni funkcje kierownicze, troszczy się/dba o…, wykazuje odpowiedzialność za…, angażuje się w…, przestrzega poczynionych ustaleń, chętnie podejmuje się…, jest zorientowany na…, docenia, akceptuje, jest wrażliwy na…., dąży do…
Efekty danego przedmiotu muszą mieć odniesienie do efektów programu kształcenia na danym kierunku, a także do efektów zdefiniowanych dla danego poziomu i obszaru studiów (zgodnie z Krajowymi Ramami Kwalifikacji) – opis efektów kształcenia dla programu kształcenia na kierunku pedagogika oraz opis efektów kształcenia dla obszaru nauk społecznych i obszaru nauk humanistycznych, w których umiejscowiona jest pedagogika, znajdują się w załącznikach nr 3 i 4.

4. Treści programowe (TP)

Należy umieścić jasną i zwięzłą prezentację treści realizowanych podczas zajęć, unikając nadmiernej ich detalizacji, skupiając się raczej na problematyce czy zasadniczych zagadnieniach. Nie należy w tym miejscu zapisywać konkretnych tematów zajęć.
Należy określić liczbę godzin przeznaczoną na realizację danej treści programowej (ich suma musi równać się wymiarowi godzin dla przedmiotu) oraz odnieść je do właściwej formy zajęć (wykład, ćwiczenia, konwersatoria itd.)

5. Planowane metody i narzędzia dydaktyczne

Należy podać informacje o sposobie pracy nauczyciela akademickiego, który umożliwi studentowi osiągnięcie określonych efektów kształcenia, zdefiniowanych dla przedmiotu. W ustalaniu metod pracy ze studentami ważne jest więc oszacowanie ich przydatności do realizowania celów przedmiotu i zaplanowanych efektów kształcenia.

Przykładowe rozwiązania metodyczne: wykład informacyjny (konwencjonalny), wykład problemowy, wykład konwersatoryjny, wykład z prezentacją multimedialną, analiza tekstów z dyskusją (praca z książką), metoda projektów (projekt badawczy, wdrożeniowy, praktyczny), gry symulacyjne, gry dydaktyczne, praca w grupach, analiza zdarzeń krytycznych, studium przypadku, dyskusja, rozwiązywanie zadań, wykonywanie doświadczeń (pomiar zjawisk, procesów i rzeczy), projektowanie doświadczeń, itd.

6. Wykaz literatury

W tym polu należy podać literaturę wymaganą lub zalecaną do zaliczenia przedmiotu, zarówno wykorzystywaną podczas zajęć, jak i samodzielnie studiowaną przez studenta. Przy ustalaniu liczby pozycji składających się na wykaz literatury, należy uwzględnić ogólną liczbę punktów ECTS przyznawanych za dany przedmiot, obejmującą także szacowany czas pracy własnej studenta poświeconej na lekturę. Trzeba wziąć pod uwagę także dostępność przywoływanych pozycji dla studiujących. Ze względów praktycznych zalecane jest więc wskazanie niewielkiej liczby lektur, stosunkowo niedawno publikowanych, odnoszących się do określonych treści kształcenia.

7. Forma zaliczenia przedmiotu oraz sposób oceniania/weryfikowania efektów kształcenia

Metody weryfikacji efektów kształcenia osiąganych przez studenta powinny być tak samo zróżnicowane, jak zróżnicowane mogą być zakładane efekty kształcenia oraz metody prowadzące do ich osiągnięcia. Szczególnie istotne jest, aby nie ograniczać ich jedynie do weryfikowania wiedzy, lecz uwzględniać także pozostałe kategorie efektów kształcenia. Metody weryfikacji umiejętności powinny więc odwoływać się do tych form zajęć, które umożliwiają studentowi wykazanie tych umiejętności – do konkretnych zadań projektowych, ćwiczeń itp. Sprawdzian umiejętności jest zwykle także sprawdzianem wiedzy, która jest niezbędna do właściwej realizacji zadań o charakterze praktycznym.
Przykładowe sposoby sprawdzenia czy student osiągnął zakładane dla przedmiotu efekty kształcenia: egzamin pisemny: testowy, z pytaniami (zadaniami) otwartymi, dłuższa wypowiedź pisemna, rozwiązywanie problemu; egzamin ustny; zaliczenie ustne, kolokwium; wykonanie pracy zaliczeniowej: przygotowanie projektu lub prezentacji, przeprowadzenie badań i prezentacja ich wyników (pisemna, ustna, przedstawiana podczas zajęć), wykonanie (określonej) pracy praktycznej; ustalenie oceny zaliczeniowej na podstawie ocen cząstkowych otrzymywanych w trakcie trwania semestru za określone działania, wytwory pracy studenta (konkretnie tutaj opisane).

8. Kryteria oceny

Przykładowy sposób sformułowania kryteriów oceny:
5,5 – szczególnie wyróżniająca wiedza, umiejętności i kompetencje społeczne
5,0 – znakomita wiedza, umiejętności i kompetencje społeczne
4.5 – bardzo dobra wiedza, umiejętności i kompetencje społeczne
4.0 – dobra wiedza, umiejętności i kompetencje społeczne
3.5 – zadawalająca wiedza, umiejętności i kompetencje społeczne, ale ze znacznymi niedociągnięciami
3.0 – zadawalająca wiedza, umiejętności i kompetencje społeczne, ale z licznymi błędami
2.0 – niezadowalająca wiedza, umiejętności i kompetencje społeczne

Kryteria oceny można również formułować z rozbiciem na poszczególne efekty kształcenia.

9. Obciążenie pracą studenta

Obliczanie/szacowanie punktów ECTS odbywa się w oparciu o założenie: 1 punkt ECTS oznacza 25-30 godzin pracy studenta potrzebnej do osiągnięcia zakładanych efektów kształcenia, z uwzględnieniem różnych jej form, takich jak: uczestniczenie w zajęciach dydaktycznych, udział w indywidualnych konsultacjach z nauczycielem, przygotowanie i prezentacja projektu, przygotowywanie się do zajęć, przygotowanie prezentacji, samodzielna lektura, samodzielne przygotowywanie się do egzaminu itd.
Obliczając punkty ECTS należy odnieść się do informacji podanych powyżej

Przykładowo:
Udział w zajęciach (wykłady i konwersatoria): 30 h
Indywidualne konsultacje związane z realizacją zadań: 3 h
Przygotowanie do zajęć: 10 h.
Utrwalanie treści po zajęciach: 10 h
Konstruowanie i zaprezentowanie scenariuszy…: 10 h
Przygotowanie recenzji: 3 h

Przygotowanie prezentacji na temat ...: 4 h
Czytanie wskazanej literatury: 10 h
Przygotowanie do egzaminu i obecność na egzaminie: 10 h
Suma godzin: 90
Liczba punktów ECTS dla przedmiotu: 3

Więcej informacji o zasadach przyporządkowania punktów ECTS można znaleźć w publikacji Europejski System Transferu i Akumulacji Punktów. Przewodnik dla użytkowników. Warszawa 2009 [dostępny w Internecie] http://ekspercibolonscy.org.pl/sites/ekspercibolonscy.org.pl/files/przewodnik_ECTS_2009_pol.pdf

III. Informacje dodatkowe

1. Informacja o sposobie uznawania efektów uczenia się nieformalnego i pozaformalnego.

Dla udzielenia informacji w tym polu przydatne może być zestawienie definicji KRK przyjęte uchwałą nr 7/VII/10 Komitetu Sterującego do spraw Krajowych Ram Kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie w dniu 29 lipca 2010r.:
Uczenie się formalne (formal learning) – uczenie się poprzez udział w procesie kształcenia prowadzonym przez instytucję edukacyjną lub szkoleniową.
Uczenie się pozaformalne (non-formal learning) – uczenie się poza instytucjami edukacyjnymi i szkoleniowymi, poprzez realizację założonych celów edukacyjnych.
Uczenie się nieformalne (informal learning) – uczenie się poza instytucjami edukacyjnymi i szkoleniowymi, bez określania celów edukacyjnych, wykorzystujące – także w sposób niezamierzony – doświadczenie zdobywane w miejscu pracy i życiu codziennym.

2. Informacja o przewidywanej możliwości wykorzystania b-learningu

B-learning (blended learning) - nauczanie komplementarne, in. mieszane, hybrydowe, łączące jednocześnie realizowane zajęcia odbywające się w tradycyjnej klasie i w Internecie; łączy zalety e-learningu i nauczania tradycyjnego.

Powyższą instrukcję przygotowano z wykorzystaniem następujących materiałów:

1. *Europejski System Transferu i Akumulacji Punktów. Przewodnik dla użytkowników. Warszawa 2009 [dostępny w Internecie] http://ekspercibolonscy.org.pl/sites/ekspercibolonscy.org.pl/files/przewodnik_ECTS_2009_pol.pdf*
2. *Autonomia programowa uczelni. Ramy kwalifikacji dla szkolnictwa wyższego, red. E. Chmielecka, [dostępny w Internecie] http://www.nauka.gov.pl/fileadmin/user_upload/Finansowanie/fundusze_europejskie/PO_KL/KRK/20101105_Ramy_kwalifikacji_dla_szk_wyzsz_165x235_int.pdf*
3. *Kraśniewski A., Jak przygotowywać programy kształcenia zgodnie z wymaganiami wynikającymi z Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego, Warszawa 2011 [dostępny w Internecie] http://www.nauka.gov.pl/fileadmin/user_upload/ministerstwo/Publikacje/20111228_MNiSW_poz4.pdf*

W powyższych publikacjach można znaleźć więcej informacji dotyczących zmian związanych z wprowadzaniem Krajowych Ram Kwalifikacji.